EEN VAKANTIE OM EH... NOOIT TE VERGETEN

'Met loeiende sirenes werden we afgevoerd'

Lekker zonnen en een beetje tot rust komen. Dat is toch vaak wel waar een vakantie omdraait. Helaas loopt het niet altijd zoals gepland...

TEKST RENÉE BROUWER

'DAAR ZATEN WE DAN, 76 KILOMETER VERDEROP'

PAULA: "Drie jaar geleden ging ik met mijn ex-vriend voor een paar dagen naar Arles in Frankrijk, een schattig, historisch dorpje. We vlogen naar Montpellier en namen vanaf daar de trein. Bij een loket kochten we de kaartjes. Ook vroegen we vanaf welk perron de trein naar Arles ging. We spraken de plaatsnaam uit zoals je het schrijft, dus letterlijk 'Ar-les'. Vervolgens stapten we op de trein en anderhalf uur later kwamen we aan. Met onze koffers liepen we onder begeleiding van Google Maps naar ons hotel. Opeens ging het pijltje alle kanten op. Omdat ons hotel richting het water was, besloten we langs het dichtstbijzijnde kanaal een richting op te lopen. Na een half uur waren we er nog niet. Verbaasd zoomden we uit op de kaart. Wat bleek? Het bolletje van onze locatie was in Alès, zo'n 76 kilometer verderop! Blijkbaar hadden we de plaats verkeerd uitgesproken, want later hoorden we dat je Arles als 'Arrrrl' uitspreekt en Alès als 'A-les'. Het was echt ontzettend balen, want een trein terug ging niet meer dankzij een onverwachte treinstaking. Aangezien er in Alès weinig te doen was en we daar ook maar drie nachten zouden blijven, zat er niks anders op. We moesten de taxi pakken en kwamen 200 euro lichter aan op onze bestemming. Het was een duur weekendje weg…"

'DE AUSTRALISCHE ARTSEN HADDEN GEEN IDEE WAT ZE MET MIJ AAN MOESTEN'

JANNEKE: "Ruim drie maanden voor mijn reis naar Australië en Nieuw-Zeeland in 2015 werd ik in Nederland geopereerd. Omdat ik een smalle bovenkaak had, kreeg ik een speciale schroef in mijn gehemelte om mijn bovenkaak te verbreden. De schroef zou na mijn reis (zo'n zeven weken lang) weer verwijderd worden. Dat was volgens mijn arts niet zo moeilijk, een coassistent zou het onder plaatselijke verdoving doen. Daar ging ik dus, op naar een prachtige reis samen met mijn vriend. We waren net in Sydney toen de schroef tijdens het eten brak. Ik voelde het direct, ik kon hem bewegen met mijn tong, maar het deed geen pijn. In het ziekenhuis wist niemand wat ze met mij aan moesten. Ik heb geloof ik wel zeven artsen gezien en allemaal keken ze met grote verbazing naar mijn gehemelte en de schroef. Het was een heel gedoe. Door een telefonische uitleg van mijn Nederlandse arts én onderzoek via Google durfden de Australische artsen het na twee dagen aan om de schroef te verwijderen. Een grote opluchting, want ik was heel erg bang dat de schroef los zou schieten en tijdens mijn slaap in mijn keel terecht zou komen. Gelukkig is dat niet gebeurd, maar schrikken was het wel."

'ONZE BUSREIS NAAR LONDEN WERD EEN TRIP FROM HELL'

LIZETTE: "Met drie vriendinnen ging ik op een driedaagse bustrip naar Londen. We reisden eerst met de bus naar Calais in Frankrijk om daar de boot te pakken. Onderweg werd er iemand in de bus niet goed, waardoor we moesten stoppen. Als gevolg daarvan waren we te laat in Calais, waardoor we terug moesten rijden naar België voor een andere boot. Uiteindelijk kwamen we laat in de middag pas aan in Londen. Hoewel we een hotel midden in het centrum hadden geboekt, werd onze reservering op het laatste moment gewijzigd en we werden overgeplaatst naar een hotel dat anderhalf uur rijden was vanaf Londen. Na veel gezeur en gedoe bood de chauffeur aan om ons die middag eerst in het centrum af te zetten en ons later die avond weer op te pikken. Dat deed hij ook. Vroeg in de nacht kwamen we aan bij ons hotel. De volgende ochtend zou de buschauffeur ons opnieuw naar het centrum brengen, maar doordat hij de avond daarvoor langer had gewerkt, moest hij opeens verplicht rust houden. Hierdoor zaten wij 'vast' in ons hotel, want de verbinding met het openbaar vervoer was ook echt belabberd. Kortom: de rest van de dag brachten we door in de lobby van hotel in plaats van Londen te ontdekken. Een horrortrip die we snel weer wilden vergeten."

'BOOS GOOIDEN WE ALLES WEER IN DE AUTO, DAN MAAR NIET KAMPEREN'

MARJANNE: "Lekker drie weken kamperen in Italië, mijn vriend en ik zagen het helemaal zitten. Met een tent achterin de auto reden we eerst naar Napels. Van daaruit was Toscane de volgende bestemming. Enthousiast gingen we aan de slag met onze tent. Of tenminste… Met het doek van de tent, want al snel kwamen we erachter dat we alle stokken waren vergeten. Hoe stom! In een grote sportwinkel kochten we een nieuw, klein tentje. Hij was minder luxe dan die we eigenlijk wilden gebruiken, maar het was beter dan niets, totdat er de dag daarna plotseling een woeste storm en grote hagel- en regenbui over ons heen raasde. Ons tentje was daar niet tegen bestand en stortte vrijwel direct in. Ook de camping stond blank. Mijn vriend en ik waren er klaar mee. Boos gooiden we alles weer in de auto en reden terug naar Nederland. Dan maar geen kampeervakantie…"

OPEENS WAS IK MIJN PASPOORT KWIJT ÉN MISTE IK BIJNA DE BRUILOFT VAN MIJN BESTE VRIENDIN'

RHIJJA: "Samen met mijn moeder maakte ik in 2016 een roadtrip door Amerika. We eindigden in Las Vegas. Op de laatste avond waagden we een gokje in het casino van ons hotel. Om mezelf te identificeren had ik mijn paspoort mee. De volgende dag was ik hem opeens kwijt. Tijdens het uitchecken in het hotel kon ik hem al niet vinden, maar ik ging ervan uit dat mijn paspoort toch ergens in mijn tas zat. Eenmaal op het vliegveld bleek dat niet zo te zijn. Opeens kreeg ik de zenuwen. Met z'n tweeën doorzochten we al onze bagage, maar zonder succes. Gestrest belde ik het hotel, ook zij hadden hem niet gevonden. In hoop dat ik een noodpaspoort kon aanvragen, meldde ik me bij de politie op het vliegveld. Tot mijn verbazing werd ik doorgestuurd naar de Nederlandse ambassade in Houston, ruim 21 (!) uur rijden. Ondertussen misten we onze vlucht. In paniek dacht ik aan mijn beste vriendin. Zij zou over twee dagen trouwen en ik was haar bruidsmeisje én getuige. Uit wanhoop belde ik nog één keer met het hotel. Tot mijn grote opluchting hadden ze mijn paspoort net gevonden. En wonder boven wonder werd onze vlucht kosteloos verzet naar de dag daarna. Zo was ik net op tijd – maar met een enorme jetlag en tien jaar ouder door de stress – op de bruiloft van mijn vriendin."

'ZES DAGEN LANG REGENDE HET AAN ÉÉN STUK DOOR'

MIRIAM: "Tijdens de hittegolf in 2019 boekte ik met mijn vriend een weekje Normandië. We verbleven in een bed & breakfast. Het was een piepklein huisje, maar wat gaf het? We zaten in Nederland middenin een hittegolf, dus in Normandië vast ook. Nou, niet dus. Het regende zes dagen lang aan één stuk door. In de stromende regen bezochten we alle bezienswaardigheden, vooral gerelateerd aan de Tweede Wereldoorlog. Al het verdriet en de angst van de soldaten die daar op het slagveld zijn overleden, het was echt voelbaar en staat voor altijd op mijn netvlies gebrand. Na zes dagen konden we zo aan de slag als volleerd gids. Niet bepaald een ontspannen vakantie, zal ik maar zeggen, maar wel indrukwekkend."

'IN PLAATS VAN DAT IK REMDE, GAF IK VOLOP GAS'

PETRA: "Tijdens mijn eerste vakantie met mijn vriendje in Ibiza huurden we allebei een scooter. Ik had nog nooit scooter gereden, maar ik dacht dat ik het wel kon. Omdat we nog even iets bij ons hotel wilde ophalen, reden we vanuit het verhuurbedrijf daar eerst naartoe. Stoer wilde ik mijn scooter parkeren voor het hotel, maar in plaats van dat ik remde, gaf ik volop gas. Hierdoor knalde ik met scooter en al tegen een geparkeerde motor en vloog ik vervolgens door het raam van het hotel. Terwijl ik op de grond lag met, wonder boven wonder alleen een open knie, stormde een oud Spaans vrouwtje schreeuwend naar me toe. Ik verstond er weinig van, maar wat ik er wel van begreep, was dat ze vooral heel boos was dat ik tegen de geparkeerde motor was aan gereden. Over die gebroken ruit maakte ze zich blijkbaar geen zorgen. En over mij trouwens ook niet. Gelukkig hadden we bij het verhuurbedrijf een goede verzekering afgesloten. Alles was dus goed geregeld, maar ik schaamde me kapot. De scooter hebben we de rest van de vakantie maar laten staan."

'Ons tentje stortte vrijwel direct in'

Ik vloog door het raam van ons hotel

'IN PANIEK PAKTEN WE ONZE SPULLEN OM ER MET GIERENDE BANDEN VANDOOR TE GAAN'

JUDITH: "In Tsjechië huurden mijn toenmalige vriend en ik een leuk, schattig huisje in het bos. Na een gezellige eerste avond gingen we slapen. In de nacht schrok ik wakker. Ik hoorde allerlei geluiden. Het leken wel voetstappen. Streng sprak ik mezelf toe. Voetstappen? Dat kon toch helemaal niet? Ik was gewoon de drukte van de stad gewend waar ik in Nederland woonde. Ik deed mijn best om weer in slaap te komen, maar bleef angstig. Tegen mijn vriend zei ik niks. Ik dacht echt dat het aan mij lag. De volgende nacht schrok ik echter opnieuw wakker. Tegelijk met mijn vriend, want dit keer hoorde hij hetzelfde. Het waren wederom voetstappen die van de trap leken te komen. Ook hoorden we deuren die open en dicht gingen. Opeens voelden we een heel nare sfeer, alsof we niet welkom waren. In paniek sprongen we uit bed. Snel pakten we onze spullen om er met gierende banden vandoor te gaan. We reden net zolang met onze auto totdat we ons veilig voelden. Bij een klooster mochten we uiteindelijk de nacht doorbrengen. De volgende dag belden we met een smoes de eigenaar van het huurhuisje. We zeiden dat we wegens ziekte met spoed naar huis moesten. Daarna reden we – nog steeds bang – terug naar Nederland. Als ik eraan terugdenk, krijg ik nog de zenuwen."

'ONDER EEN HEMEL VOL HONGERIGE MUGGEN MOESTEN WE DE HELE NACHT BUITEN WACHTEN IN DE KOU'

MARIELLE: "Mijn vriendin en ik waren al een tijdje aan het backpacken door Vietnam toen we via een binnenlandse vlucht naar Hanoi wilden vliegen. Helaas had de vlucht vertraging en na lang wachten werd-ie helemaal geannuleerd. Op het vliegveld probeerden we onze vliegtickets om te zetten, maar bij de servicebalie stonden nog zo'n honderd boze Vietnamezen die ook een nieuwe vlucht wilden. Samen met een aantal andere backpackers gingen we daarom op zoek naar een alternatief. We zaten op vier uur rijden van een ander vliegveld. Vanaf daar ging er 's ochtends nog een vlucht naar Hanoi. We besloten samen af te reizen en bestelden een taxibusje voor negen personen. Het duurde ruim anderhalf uur voordat-ie er was. Tot onze grote verbazing bleek het gewoon een personenauto te zijn. Het was inmiddels al 00.30 uur en we waren doodmoe. Maar in Vietnam kan alles, dus daar gingen we met negen man, negen backpacks en een chauffeur in één auto. Vraag me niet hoe, maar het 'paste'. Eenmaal aangekomen bleek het vliegveld 's nachts gesloten te zijn. Ondanks onze smeekbedes en vriendelijke woorden mochten we niet naar binnen. Er was niets anders in de buurt dus er zat niks anders op dan onder een hemel vol hongerige muggen wachtten totdat het vliegveld in de ochtend zou opengaan en het tijd was om in te checken. Na een slopende reis kwamen we een dag later eindelijk aan in Hanoi."

'IN NO TIME STOND DE VOORTENT EN MIJN VRIEND IN DE FIK'

JOSEFINE: "Mijn vriend en ik gingen een keer kamperen in Zuid-Frankrijk. Op een avond waren we aan het koken toen mijn vriend een extra gasflesje aansloot. Helaas ging dat helemaal mis. Op de een of andere manier schoot de fles los en kwam er gas vrij in het gezicht van mijn vriend. Door de harde wind en het vuur waar al één pannetje water op stond, ontstond er brand. In no time stond niet alleen de voortent in de fik, maar ook mijn vriend. Terwijl hij als een razende naar de douches rende, probeerde ik met een deken de vlammen in de voortent te doven. Een paar Duitsers boden hulp. Gelukkig viel de materiële schade mee, maar mijn vriend had veel pijn. 's Avonds lag hij met koorts te ijlen in bed. In mijn beste Frans legde ik aan de campingbeheerder uit dat we met spoed een dokter nodig hadden. Volgens de man moest ik de '*pompiers*' bellen, oftewel de brandweer.
Die avond werden we met loeiende sirenes in een brandweerauto afgevoerd naar een dienstdoende arts.
Mijn vriend bleek ernstige tweedegraads brandwonden te hebben.
Met name zijn scheenbeen en zijn gezicht waren verschroeid. En dat allemaal door een gasfles." ■

FOTOGRAFIE BIANCA MARQUES, BIMA WAHYU, CALEB GEORGE, FREDRI.K OHLANDER, LEIO MCLAREN